
POCHLEBNICA (4) *sb f*

o, e oraz a jasne.

sg *N* pochlebница (3). ◇ *A* pochlebnicę (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przyłądów).

Kobieta postępująca wobec kogoś tak, aby zyskać jego względy, najczęściej: chwając go, przytakując; adulatrix Mącz (4) : Dobrze radzyło łumnienie [imię pierwszej żony Kupca]. Lepiej niż ta pochlebnicza Furtuna [imię drugiej żony Kupca]/ iego zwodnicza. RejKup E; Mącz 3d.

W połączeniu szeregowym (1): Naprzod wtyłtkie [!] fortyle niezbozney Venery Włpomnię wedle potrzeby: nie vtrapi oná Nikogo, iedno tego kto lię iey łam poda: [...] Kániá zázymáiąca, beczká ieft dziuráwa: Kłamliwa, łákoma ieft, łkázicielká ludzi Kryiących lię przed światłem: Pochlebnicá, żebraczká, bádáczká táiemnic. CiekPotr 17.

Przen (1) : Nie v niey [tj. w mądrości] fortuná/ á ma ią łobie zá mámkę á zá pochlebnicę/ ktora przed oczymá rodzicow dziecię pieści/ á zálzedłzy z nim zá węgiel to ie włzczypie álbo włcieże. RejZwierc 146.

EW, (JDok)